

РЕШЕНИЕ

№ 6116

гр. София, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6160** по описа за **2023** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началника на 04 РУ-СДВР срещу Решение № 2523/29.05.2023 г. по НАХД № 4440/2022 г. на СРС, НО, 147-ми състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ №[ЕГН]/08.03.2022 г., издадено от Началника на 04 РУ-СДВР, с което на Л. Т. Н., на основание чл. 80, т. 5 от Закон за българските лични документи /ЗБЛД/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл.6 от ЗБЛД.

В касационната жалба се поддържа, че решението на СРС е неправилно и противоречащо на материалния закон. Моли се решението да бъде отменено, като бъде потвърдено издаденото НП. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение

Ответната страна оспорва касационната жалба и моли оспореното решение да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град (АССГ), XV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки

нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 16.02.202 г., около 03:20 часа в [населено място], [улица], при извършване на полицейска проверка за установяване на самоличност по чл. 70. ал. 1. т. 3 от ЗМВР, Л. Т. Н. не е представил документ за самоличност, поради което С. Б. на длъжност старши полицаи при 09 РУ-СДВР съставил на Н. АУАН за извършено нарушение на чл.6, ал.1 от ЗБЛД. Актът бил подписан без възражения.

Въз основа на съставения АУАН от началника на 04 РУ-СДВР било издадено и обжалваното пред СРС НП №[ЕГН]/08.03.2022 г., с което на Л. Т. Н., на основание чл. 80, т. 5 от ЗБЛД, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 6 от ЗБЛД.

СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи в кръга на техните правомощия, но при издаването им са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като не е посочено по какъв начин е следвало Л. Т. Н. да удостовери самоличността си с оглед различните възможности лицето да стори това, регламентирани в чл. 3 от ЗБЛД. Според въззивния съд това е нарушило правото на защита на Н., поради което е отменил издаденото спрямо него наказателно постановление.

Решението е правилно при съобразяване на следното:

При правилно установената фактическа обстановка, настоящата инстанция намира за неправилни изводите на въззивния съд, че процесното наказателно постановление е постановено при съществени процесуални нарушения, които са основание за отмяна на НП, а именно, че в наказателното постановление липсва фактическа обстановка с оглед различните хипотези на удостоверяване на самоличността на едно лице, регламентирани в чл. 3 от ЗБЛД. Касационната инстанция намира, че фактическата обстановка, нарушението, авторството на дееца и неговата вина са правилно установени в хода на административнонаказателното производство. Нарушението на императивната норма на чл. 6 от ЗБЛД е безспорно установено. Според чл. 6 от ЗБЛД, гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност. Според легалното определение на §1, т.1 от ДР на ЗБЛД, „документ за самоличност“, по смисъла на закона, е удостоверителен документ, издаден от компетентните органи на Република България с цел индивидуална идентификация на българските и чуждестранните граждани. Според чл. 13, ал. 1, ал.2 и ал.3 от ЗБЛД, на българските граждани се издават документи за самоличност, представляващи лична карта, паспорт, дипломатически паспорт, служебен паспорт, моряшки паспорт, военна карта за самоличност, свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС), временна карта за самоличност, заместваща личната карта (на българските граждани, спрямо които е постановено отнемане на документите за самоличност на основание чл. 68, ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс), както и заместващите паспорта временен паспорт, служебен открит лист за преминаване на границата и временен паспорт за окончателно напускане на Република България. От своя страна, разпоредбата на чл.

13, ал.4 от ЗБЛД предвижда, че самоличността на българския гражданин може да бъде удостоверена, с който и да е от документите по ал.1, ал.2 и ал.3 на посочената норма. Непредставянето на един от изброените документи за самоличност представлява нарушение на чл.6 от ЗБЛД, поради което не е необходимо да се посочва кой точно документ за самоличност не е представен. По никакъв начин не е нарушено правото на защита на лицето с липсата на конкретно изброяване на всички документи, които лицето е можело да представи и чрез които е следвало да удостовери самоличността си, противно на възприетото от въззивния съд.

Съгласно нормата на чл. 70 от ЗМВР, полицейските органи могат да извършват проверки за установяване самоличността на лице, за което има данни, че е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред; когато това е необходимо за разкриване или разследване на престъпления и при образувано административнонаказателно производство; при осъществяване на контрол по редовността на документите за самоличност и пребиваване в страната; на контролен пункт, организиран от полицейските органи и по искане на друг държавен орган за оказване на съдействие при условия и по ред, предвидени в закон. Разпоредбата на чл.6 от ЗБЛД от своя страна изисква гражданите да представят някои от изброените в чл.13 от ЗБЛД документи във всички случаи, когато това е поискано от компетентните длъжностни лица, а не само в хипотезите по чл. 70, ал. 1 от ЗМВР.

Наред с това не се споделят доводите, че деянието не е доказано, обосновано с разбирането, че актосъставителят не е посочил времето и мястото на нарушението или да възпроизведе в какво се изразява. Актосъставителят посочва, че е съставил представения АУАН и не отрича установено в него. Не може да се очаква от актосъставителя да помни обстоятелства от всяка една проверка, поради което и показанията му следва да се ценят с оглед на това, че заявява да е съставил този АУАН и не отрича установено в него.

Предвид изложеното, настоящата касационна инстанция намира, че административното нарушение е установено по категоричен и безспорен начин, при установена фактическа обстановка, описана и в издаденото НП.

Описаното в АУАН и в НП деяние се субсумира под фактическия състав на сочените като нарушени разпоредби, поради което съдът счита, че са налице елементите от състава на административното нарушение, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на наказаното лице по чл. 80, т. 5 във вр. чл. 6 от ЗБЛД.

От друга страна, съдът счита, че в настоящия случай административнонаказващият орган не е изпълнил задължението си, визирано в чл.28 от ЗАНН, като не се е произнесъл в НП относно наличието или липсата на предпоставките за прилагане на посочената разпоредба.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 година по т.н.д.№1/2005 г., НК, преценката на административнонаказващия орган за маловажност на случая по чл.28 от ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Предвид това настоящият състав приема, че предпоставките за приложение на чл.28 от ЗАНН са налице, но административнонаказващият орган не го е приложил и неправилно е издал атакуваното НП. Извършеното нарушение макар и формално да осъществява признаците на предвиденото в закона нарушение на чл.6 от ЗБЛД, поради своята малозначителност не е обществено опасно. С оглед обстоятелствата на извършване на нарушението и липсата на данни за други такива нарушения са били налице

предпоставките на чл.28 от ЗАНН, като административнонаказващият орган не ги е приложил, поради което е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2523/29.05.2023 г. по НАХД № 4440/2022 г. на СРС, НО, 147-ми състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.